

[Justitsministeren.]

anket for Højesteret, da de mente Straffene var for strenge. Sagen indbragtes derefter i sin Helhed for Højesteret, hvis Ankeudvalg den 26. August 1931 afsagde Kendelse om, at samtlige 7 Varetægtsarrestanter ikke kunde løslades, da der fremdeles var Grund til at frygte, at de skulde unddrage sig Ansvar og modvirke Undersøgelsen. Den 10. Oktober 1931 afsagdes Højesterets Dom, der stadfæstede Landsrettens Dom, dog at Jacob Jacobsens Straf sættes ned fra 2½ til 2 Aars Forbedringshus.

Lad os nu kaste et Blik paa de domfældtes Fortid. De to Hovedmænd og flere af de menige Demonstranter var ingenlunde Politiet ubekendte. Jeg skal herom oplyse følgende, idet jeg undlader at nævne Navnene, men betegner de enkelte med Numre — det er altsaa af Skaansomhed, ikke fordi jeg ikke respekterer deres Navne.

Nummer 1 er i Aarene 1921—27 4 Gange straffet med Bøder for Beruselse og Gadeuorden, til Dels i Forbindelse med Vold. Nummer 2 er i Aarene 1923 og 1925 straffet for simpelt Tyveri med henholdsvis 40 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost — det var en betinget Dom — og 80 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Jeg udelader mindre betydende Straffe. Nummer 3 har i 1914 og 1916 haft 2 militære Straffe og er bl. a. anset efter borgerlig Straffelovs § 146, falsk Forklaring for Retten, hvilket dog maa siges at være en temmelig styg Forbrydelse; endvidere har han i 1921—29 5 Gange faaet Bøder for ulovlig Jagt, Gadeuorden og Overtrædelse af Næringslovgivningen. Nummer 4 er i 1929 straffet for Bedrageri efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage — det var en betinget Dom. Nummer 5 har i 1910 faaet en betinget Dom for Tyveri paa 40 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

Se, saadanne Folk vil jeg ikke anse for Typer paa Kommuniste, paa politiske Idealister, der arbejder for en ny og herlig Samfundsordning. (Afbrydelse fra Tilhørerpladserne).

Formanden: Jeg gør Tilhørerne opmærksom paa, at hvis de vil overvære Forhandlingerne, maa de forholde sig rolige og tavse.

Justitsministeren (Zahle): Jeg synes, det vilde være rigtigt og klogt af Kommunisterne at holde sig den Slags Folk saa langt fra Livet, som det overhovedet er muligt.

Det var Nakskov-Sagerne. Jeg kommer saa til Overfaldet paa Politiasistent Heiberg den 8. Oktober 1931. Den 8. Oktober 1931 blev Nakskov-Sagerne foretaget i Højesteret, og det, der nu kommer, er altsaa egentlig en Fortsættelse af det foregaaende. Denne Dag, Kl. 11 Formiddag, var der af Kommunisterne indvarslet til Demonstrationmøde paa Grønttorvet, men dette Møde blev forbudt af Politiet, og de tiltalte gav sig nu paa Vej mod Christiansborg. Undervejs standsedes de imidlertid af Politiet, og i spredte Smaaflokke begav Demonstranterne sig da ad forskellige Sidegader til Slotspladsen, hvor de fandt Porten til Prins Jørgens Gaard spærret af Politiet, som afviste dem.

Nogle af de Demonstranter, der var samlede foran Porten, prøvede nu paa forskellig Maade at øgge Politiet til Indgreb, ved at pifte i Fingrene og lignende; men Politiet forholdt sig roligt, indtil Politiasistent Heiberg i Spidsen for en mindre Politistyrke rykkede ud fra Prins Jørgens Gaard igennem Porten mod Slotspladsen og begyndte at rydde Pladsen, idet en spredt Kæde af Politibetjente bevægede sig frem over denne over mod Børsen og Ministerialbygningen. Der synes at have været samlet 40 højst 50, Demonstranter, medens de øvrige tilstedeværende vistnok opholdt sig der tilfældigt eller af Nysgerrighed. I det hele var der kun en ret tynd Menneskemængde forsamlet paa Slotspladsen, og alt saa i Virkeligheden ud til at skulle forløbe i fuldkommen Fred.

Forinden Udrykningen fra Gaarden havde Politiasistenten sagt til Betjentene: Lad os nu bare tage det hele i Fred og Ro! Og Menneskemængden, hvoraf langt de fleste blot var disse usalige nysgerrige, der er Politiet til umaadeligt Besvær, flyttede sig da ogsaa godvilligt, om end lidt trøvent, saaledes at der ikke var Grund til nogen Magtanvendelse fra Politiets Side, og saadan fandt da heller ikke Sted.

Medens Politiet saaledes rykkede frem, sprang en kommunistisk Taler — det er senere oplyst, at det var Grev Kaj Moltke — op paa Fodstykket til Rytterstatuen og begyndte at holde en Tale, hvori han protesterede mod Politiets formentlige Myndhedsmisbrug og opfordrede de tilstedeværende til ikke at finde sig deri. Efter at Taleren var blevet fjernet fra Rytterstatuens Fodstykke af Politiet, begyndte et Par kvindelige kommunistiske Demonstranter at sætte sig op mod Politiet, idet de paa uforskammet Maade nægtede at opfylde dettes Opfordring til at gaa.